

عنوان مقاله:

رابطه هنر و اخلاق از دیدگاه افلاطون و تولستوی

محل انتشار:

کنگره بین المللی فرهنگ و اندیشه دینی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

مجید باوردی - مربی دانشکده فنی تبریزی

مهری چنگی - استادیار دانشکده شریعتی

خلاصه مقاله:

هنر امری است کاملاً فطری و قلبی و آمیخته با وجود و هستی است از آنجا که هنر، تجلی روح پویای زیبایی و کمال مطلق در قالب محسوس است، هنر مند باید بر اساس زمینه های معرفتی هنر رایشناسد و در آن تامل کند و بافهم و قبول، آن را باور کند بعد از این مرحله، باتوجه به اجراهای صحیحی که آنها نیز ریشه گرفته از همین معرفتها هستند حرکت خود را آغاز کند و آثاری که حکایتاز درون با معرفت وی دارند خلق نماید. بدین ترتیب احساس هنرمند با استعداد، از نفس منزهش در قالب تصور، تخیل و توهم نمودخواهد کرد و هنری متعالی و معرفتی که همه زندگی و فعالیت های مهم آنرا شامل می شود و حرکتی به سوی کمال دارد، نتیجه خواهد داد رابطه هنر و اخلاق از زمان افلاطون مورد توجه فلاسفه قرار گرفت و زیباشناسی اروپا از رنسانس به این سو، متوجه مناسبت زیبایی با اخلاق و حقیقت شده است و در میان فلاسفه افلاطون و تولستوی از برجسته ترین نظریه پردازان در زمینه مسائل زیبایی هنری است در مقاله حاضر ضمن تحلیل و تبیین دیدگاه افلاطون و تولستوی ارتباط هنر با اخلاق مورد بحث و بررسی قرار گرفته است

کلمات کلیدی:

هنر، فرا نمایی، نسخه برداری، فرم، اخلاق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/301229>

